

Odkaz:

Rozsudek Soudního dvora ze dne 17. prosince 1998, Baustahlgewebe GmbH proti Komisi Evropských společenství, věc C-185/95 P, Recueil 1998, s. I-8417¹

Klíčová slova:

Kasační opravný prostředek – Přípustnost – Délka řízení – Důkazní opatření – Přístup ke spisu – Hospodářská soutěž – Kartelové dohody – Pokuty

Předmět:

Kasační opravný prostředek proti rozsudku Soudu prvního stupně Evropských společenství (prvního senátu) ze dne 6. dubna 1995, Baustahlgewebe v. Komise (věc T-145/89, Recueil 1995, s. II-987) směřující ke zrušení uvedeného rozsudku

Skutkové okolnosti a právní otázky:

¹ Návrhem došlým kanceláři Soudního dvora dne 14. října 1995 podala Baustahlgewebe GmbH na základě článku 49 statutu ES Soudního dvora kasační opravný prostředek proti rozsudku Soudu prvního stupně ze dne 6. dubna 1995, Baustahlgewebe v. Komise (věc T-145/89, Recueil 1995, s. II-987, dále jen „napadený rozsudek“), jímž Soud prvního stupně částečně zrušil článek 1 rozhodnutí Komise 89/515/EHS ze dne 2. srpna 1989 v řízení podle článku 85 Smlouvy o EHS (IV/31.553 – Ocelové svařované pletivo) (*neoficiální překlad*) (Úř. věst. 1989, L 260, s. 1, dále jen „rozhodnutí“), stanovil vyšší pokuty, kterou Komise společnosti uložila, na částku 3 miliony ECU, ve zbývajících částech žalobu zamítl a uložil žalobkyni, že ponese vlastní náklady řízení a nahradí třetinu nákladů řízení Komise.

Skutkový stav a rozsudek Soudu prvního stupně

² Z napadeného rozsudku vyplývá, že od roku 1980 vzniklo v odvětví ocelového svařovaného pletiva na německém a francouzském trhu a na trhu Beneluxu několik kartelových dohod a jednání ve vzájemné shodě. Ocelové svařované pletivo je prefabrikovaná výztuž používaná téměř ve všech oblastech železobetonových staveb a skládá se z hladkých nebo žebrovaných, za studena tažených ocelových drátů, které jsou bodově svařeny v místě pravoúhlého křížení a vytvářejí síť.

³ Existují různé druhy ocelového svařovaného pletiva, a sice standardní pletivo, katalogové pletivo „Lettermatten“ neboli částečně standardizované, katalogové pletivo „Listenmatten“ a pletivo na zakázku.

⁴ Dne 31. května povolil Bundeskartellamt pro německý trh vytvoření krizového kartelu německých výrobců ocelového svařovaného pletiva; platnost povolení byla jednou prodloužena a poté v roce 1988 uplynula. Kartelová dohoda měla za cíl snížení kapacit a rovněž stanovila kvóty na dodávky a cenovou regulaci, která však byla schválena jen pro první dva roky fungování dohody. Bundeskartellamt v roce 1983 oznámil vytvoření tohoto krizového kartelu útvarům Komise.

⁵ Ve dnech 6. a 7. listopadu 1985 provedli úředníci Komise na základě čl. 14 odst. 3 nařízení Rady č. 17 ze dne 6. února 1962, prvního nařízení, kterým se provádějí články 85 a 86 Smlouvy (Úř. věst. 1962, 13, s. 204), současně a bez předchozího upozornění šetření v prostorách sedmi podniků a dvou sdružení podniků, a sice Tréfilunion SA, Sotalentz SA, Tréfilarbeid Luxembourg/Saarbrücken SARL,

¹ Jednací jazyk: němčina

Ferriere Nord SpA (Pittini), Baustahlgewebe GmbH, Thibo Draad- en Bouwstaalprodukten BV (Thibodraad), NV Bekaert, Syndicat national du tréfilage d'acier (STA) a Fachverband Betonstahlmatten eV; ve dnech 4. a 5. prosince 1985 provedli další šetření v prostorách společností ILRO SpA, G. B. Martinelli, NV Usines Gustave Boël (afdeling Trébos), Tréfileries de Fontaine-l'Évêque (TFE), Frère-Bourgeois Commerciale SA (FBC), Van Merksteijn Staalbouw BV a ZND Bouwstaal BV.

6 Na základě skutečností zjištěných v rámci těchto šetření a na základě informací získaných podle článku 11 nařízení č. 17 dospěla Komise k závěru, že mezi roky 1980 a 1985 porušovali dotyční výrobci článek 85 Smlouvy řadou dohod a jednání ve vzájemné shodě o kvótách na dodávky ocelového svařovaného pletiva a o jeho cenách. Komise zahájila řízení podle čl. 3 odst. 1 nařízení č. 17 a dne 12. března 1987 zaslala oznámení námitek dotýčným podnikům, které na ně odpověděly. Jejich zástupci byli vyslechnuti na jednání konaném ve dnech 23. a 24. listopadu 1987.

7 Po ukončení tohoto řízení přijala Komise rozhodnutí, kterým uložila čtrnácti výrobcům ocelového svařovaného pletiva pokutu za porušení čl. 85 odst. 1 Smlouvy. Z bodu 22 rozhodnutí vyplývá, že omezení hospodářské soutěže spočívalo v řadě dohod nebo jednání ve vzájemné shodě, jejichž cílem bylo stanovení cen nebo kvót na dodávky a rozdělení trhu s ocelovým svařovaným pletivem. Tyto kartelové dohody se podle rozhodnutí týkaly různých dílčích trhů (francouzský a německý trh a trh Beneluxu), ale ovlivnily obchod mezi členskými státy, protože se jich účastnily podniky usazené v několika členských státech.

8 Pokud jde o skutkový základ žaloby k Soudu prvního stupně, z napadeného rozsudku vyplývá, že v rozhodnutí se žalobkyni konkrétně vytýká:

Ohledně německého trhu:

- účast na kartelových dohodách o obchodním prolínání mezi Německem a Francií s francouzskou společností Tréfilunion. Tyto dohody byly uzavřeny na jednání konaném dne 7. června 1985 mezi p. Müllerem, předsedou představenstva žalobkyně, právním zástupcem krizového kartelu a současně předsedou Fachverband Betonstahlmatten a p. Mariem, ředitelem Tréfilunion a současně předsedou Association française technique pour le développement de l'emploi des treillis soudés (ADETS). V bodě 63 napadeného rozsudku Soud konstatoval, že v rozhodnutí (bod 140) se žalobkyni přičítá, že jednala se společností Tréfilunion ve všeobecné vzájemné shodě zaměřené na omezení vzájemného prolínání jejich výrobků v Německu a ve Francii (viz body 135 až 143 a 176 rozhodnutí a body 59 až 68 napadeného rozsudku);
- účast na kartelových dohodách o německém trhu, jejichž cílem byla jednak regulace vývozu ze zemí Beneluxu do Německa, jednak dodržování cen platných na německém trhu (viz body 147, 178 a 182 rozhodnutí a body 83 až 94 napadeného rozsudku);
- uzavření dvou smluv o dodávkách se společnostmi Bouwstaal Rörmond BV (později Tréfilunion) a Arbed SA afdeling Nederland, ve dnech 24. listopadu 1976 a 22. března 1982 ve snaze o omezení nebo regulaci dovozu do Německa. V těchto smlouvách převzala žalobkyně výhradní prodej určitého ročního množství ocelového svařovaného pletiva ze závodu Rörmond v Německu za cenu, která bude pevně stanovena podle určitých kritérií. Bouwstaal Rörmond a Arbed SA afdeling Nederland se zavázaly neprovádět po

dobu trvání těchto smluv žádné přímé ani nepřímé dodávky do Německa. V rozhodnutí se uvádí, že tyto smlouvy o výhradním prodeji nesplňovaly podmínky stanovené nařízením Komise č. 67/67/EHS ze dne 22. března 1967 o použití čl. 85 odst. 3 Smlouvy na kategorie výhradních dohod (*neoficiální překlad*) (Úř. věst. 1967, 57, s. 849), přinejmenším od uzavření kartelových dohod týkajících se obchodního prolínání mezi Německem a Beneluxem. Od tohoto okamžiku musí být uvedené dohody považovány za nedílnou součást celkové kartelové dohody o rozdělení trhů (viz body 148 a 189 rozhodnutí a body 95 až 109 napadeného rozsudku);

- účast na kartelové dohodě s Tréfilarbeid, jejímž předmětem bylo zastavení zpětného dovozu ocelového svařovaného pletiva ze závodu St Ingbert do Německa přes Lucembursko (viz body 152 a 180 rozhodnutí a body 110 až 122 napadeného rozsudku).

Ohledně trhu Beneluxu,

- účast na kartelových dohodách mezi německými výrobci, kteří vyvážejí do zemí Beneluxu, a ostatními výrobci, kteří prodávají v zemích Beneluxu, o dodržování cen určených pro trh Beneluxu. Podle rozhodnutí byly tyto dohody uzavřeny na jednáních konaných v Bredě a v Bunniku v období od srpna 1982 do listopadu 1985. V rozhodnutí se žalobkyni rovněž vytýká účast na kartelových dohodách mezi německými výrobci na jedné straně a výrobci ze zemí Beneluxu („Bredský klub“) na straně druhé, spočívajících v množstevních omezeních vývozu z Německa do Belgie a Nizozemska, jakož i v poskytování údajů o vývozu některých německých výrobců belgicko-nizozemské skupině (body 78 písm. b), body 163, 168 a 171 rozhodnutí a body 123 až 138 napadeného rozsudku).

9

Rozhodnutí obsahuje tento výrok:

„Článek 1

Podniky Tréfilunion SA, Société métallurgique de Normandie (SMN), CCG (TECNOR), Société de treillis et panneaux soudés (STPS, Sotralentz SA, Tréfilarbeid SA neboli Tréfilarbeid Luxembourg/Saarbrücken SARL, Tréfileries de Fontaine-l'Évêque, Frère-Bourgeois Commerciale SA (nyní Steelinter SA), NV Usines Gustave Boël, afdeling Trébos, Thibo Draad- en Bouwstaalprodukten BV (nyní Thibo Bouwstaal BV), Van Merksteijn Staalbouw BV, ZND Bouwstaal BV, Baustahlgewebe GmbH, ILRO SpA, Ferriere Nord SpA (Pittini) a G. B. Martinelli dříve G. B. Metallurgica SpA porušily čl. 85 odst. 1 Smlouvy EHS tím, že se v období od 27. května 1980 do 5. listopadu 1985 jednou nebo opakovaně zúčastnily jedné nebo několika dohod nebo jednání ve vzájemné shodě (kartelových dohod), které spočívaly ve stanovení prodejních cen, v omezení prodeje, v rozdělení trhů a v přijetí opatření za účelem uplatňování těchto dohod a kontroly tohoto uplatňování.

Článek 2

Podniky uvedené v článku 1 jsou, pokud nadále vykonávají činnost v odvětví ocelového svařovaného pletiva ve Společenství, povinny bezodkladně ukončit zjištěné protiprávní jednání (pokud tak dosud neučinily) a napříště se ve vztahu k uvedené činnosti zdržet veškerých dohod a jednání ve vzájemné shodě, jejichž cíl nebo účinek je totožný nebo podobný.

Článek 3

Níže uvedeným podnikům se za protiprávní jednání zjištěné v článku 1 ukládají tyto pokuty:

- 1) Tréfilunion SA (TU): pokuta ve výši 1 375 000 ECU;
 - 2) Société métallurgique de Normandie (SMN): pokuta ve výši 50 000 ECU;
 - 3) Société de treillis et panneaux soudés (STPS): pokuta ve výši 150 000 ECU;
 - 4) Sotralentz SA: pokuta ve výši 228 000 ECU;
 - 5) Tréfilarbeid Luxembourg/Saarbrücken SARL: pokuta ve výši 1 143 000 ECU;
 - 6) Steelinter SA: pokuta ve výši 315 000 ECU;
 - 7) NV Usines Gustave Boël, afdeling Trébos: pokuta ve výši 550 000 ECU;
 - 8) Thibo Bouwstaal BV: pokuta ve výši 420 000 ECU;
 - 9) Van Merksteijn Staalbouw BV: pokuta ve výši 375 000 ECU;
 - 10) ZND Bouwstaal BV: pokuta ve výši 42 000 ECU;
 - 11) Baustahlgewebe GmbH (BStG): pokuta ve výši 4 500 000 ECU;
 - 12) ILRO SpA: pokuta ve výši 13 000 ECU;
 - 13) Ferriere Nord SpA (Pittini): pokuta ve výši 320 000 ECU;
 - 14) G. B. Martinelli fu G. B. Metallurgica SpA: pokuta ve výši 20 000 ECU;
- ...“

¹⁰ Za těchto okolností podala žalobkyně dne 20. října 1989 k Soudnímu dvoru žalobu na zrušení rozhodnutí a podpůrně na snížení pokuty a návrh na uložení náhrady nákladů řízení Komisi. Usneseními ze dne 15. listopadu 1989 Soudní dvůr na základě článku 14 rozhodnutí Rady 88/591/ESUO, EHS, Euratom ze dne 24. října 1988 o zřízení Soudu prvního stupně Evropských společenství (Úř. věst. 1988, L 319, s. 1), předal věc a dalších deset žalob proti těmto rozhodnutím Soudu prvního stupně.

¹¹ Tyto žaloby byly u Soudu zapsány pod čísla T-141/89 až T-145/89 a T-147/89 až T-152/89. Usnesením ze dne 13. října 1992 Soud v souladu s článkem 50 svého jednacího řádu rozhodl o spojení věcí pro účely ústní části řízení z důvodu jejich vzájemné souvislosti. Ve věci, která je předmětem projednávaného kasačního opravného prostředku, byla písemná část řízení před Soudem ukončena dne 5. července 1990. Na jednání dne 16. února 1993 rozhodl první senát Soudu po vyslechnutí zprávy soudce zpravodaje o zahájení ústní části řízení a vyzval účastníky řízení, aby před jednáním písemně odpověděli na některé otázky. Dne 18. května 1993 byla zpráva k jednání předána účastníkům řízení a jejich řeči a odpovědi na otázky Soudu byly vyslechnuty na jednání konaném ve dnech 14. až 18. června 1993. Dne 6. dubna 1995 Soud vydal rozsudek.

¹² V napadeném rozsudku Soud rozhodl, že s ohledem na neúčast žalobkyně jednak na dohodě se společností Tréfilunion, jejímž cílem bylo vázat budoucí vývoz těchto společností na určení kvót, jednak na kartelové dohodě se společností Sotralentz o kvótách vývozu této společnosti na německý trh, a s ohledem na polehčující okolnost týkající se kartelové dohody mezi žalobkyní a společností Tréfilarbeid, jejímž předmětem bylo zastavení zpětného dovozu ze závodu St Ingbert do Německa, je třeba článek 1 rozhodnutí částečně zrušit a výši pokuty uloženou žalobkyní a

stanovenou na 4,5 milionu ECU snížit na 3 miliony ECU. Soud žalobu ve zbývající části zamítl a uložil žalobkyni, že ponese vlastní náklady řízení a nahradí třetinu nákladů řízení Komise.

Kasační opravný prostředek

13

V kasačním opravném prostředku žalobkyně navrhuje, aby Soudní dvůr:

- zrušil napadený rozsudek v rozsahu, v němž jí ukládá pokutu ve výši 3 miliony ECU, zamítá její žalobu a ukládá jí, že ponese vlastní náklady řízení a nahradí třetinu nákladů řízení Komise, a zastavil řízení.
- podpůrně zrušil napadený rozsudek a vrátil věc Soudu prvního stupně za účelem obnovení řízení;
- zrušil články 1, 2 a 3 rozhodnutí v rozsahu, v němž se týkají žalobkyně a v němž nebyly zrušeny napadeným rozsudkem;
- podpůrně snížil pokutu na přiměřenou výši;
- uložil Komisi náhradu nákladů řízení v prvním stupni a nákladů řízení o kasačním opravném prostředku.

14

Komise navrhuje, aby Soudní dvůr zamítl kasační opravný prostředek a uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

15

Na podporu kasačního opravného prostředku žalobkyně tvrdí, že nadměrnou délkou řízení Soud zasáhl do jejího práva na to, aby její záležitost byla v přiměřené lhůtě projednána, stanoveného v čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ze dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“), a tím, že vydal rozsudek 22 měsíců po ukončení ústní části řízení, porušil obecnou zásadu přimosti. Soud mimoto použil při posuzování důkazů nesprávné posuzovací kritérium, protože neověřil, zda nelze skutečnosti uváděné Komisí vysvětlit jinak než existencí kartelové dohody, a odmítl přezkoumat důkazy navrhované žalobkyní. Tím Soud porušil uznávané zásady dokazování. Soud navíc zasáhl do práva na obhajobu tím, že odmítl návrh žalobkyně, aby Komisi uložil povinnost předložit žalobkyni k nahlédnutí veškeré písemnosti ze správního řízení a některé dokumenty vztahující se k německému krizovému kartelu.

16

Žalobkyně rovněž tvrdí, že Soud, co se týče vymezení relevantního trhu a co se týče údajných kartelových dohod

- mezi žalobkyní a společností Tréfilunion o obchodním prolínání mezi Německem a Francií,
- s výrobci ze zemí Beneluxu ohledně německého trhu a
- o kvótách a cenách na trhu Beneluxu,

porušil čl. 85 odst. 1 Smlouvy nedostatečným odůvodněním nebo nesprávnou kvalifikací skutkového stavu. Soud dále ve vztahu ke smlouvám o výhradním prodeji mezi žalobkyní a společnostmi Bouwstaal Rörmond BV a Arbed SA afdeling Nederland nezohlednil podmínky použitelnosti nařízení č. 67/67.

17

Konečně žalobkyně Soudu vytýká, že co se týče uložení pokut, porušil článek 15 nařízení č. 17.

18

Je třeba nejprve připomenout, že pokud jde o případné nedostatky řízení, kasační opravné prostředky jsou podle článku 168a Smlouvy o ES a čl. 51 prvního

pododstavce statutu ES Soudního dvora omezeny na právní otázky. Jsou přípustné pro nepřislusnost Soudu, pro nedostatky řízení před Soudem, které poškozují zájmy účastníka řízení podávajícího kasační opravný prostředek, či pro porušení právních předpisů Společenství Soudem.

19 Soudní dvůr má tak pravomoc přezkoumat, zda před Soudem došlo k nedostatkům řízení, které poškodily zájmy účastníka řízení podávajícího kasační opravný prostředek, a musí ověřit, zda byly dodrženy obecné zásady práva Společenství a procesní pravidla použitelná v oblasti důkazního břemene a provádění důkazů (viz zejména usnesení ze dne 17. září 1996, *San Marco v. Komise*, věc C-19/95 P, Recueil 1996, s. I-4435, bod 40).

20 V tomto ohledu je třeba připomenout, že čl. 6 odst. 1 EÚLP stanoví, že každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu.

21 Obecná zásada práva Společenství, podle které má každá osoba právo na spravedlivý proces a která vychází z uvedených základních práv (viz zejména posudek 2/94 ze dne 28. března 1996, Recueil 1996, s. I-1759, bod 33, a rozsudek ze dne 29. května 1997, *Kremzow*, věc C-299/95, Recueil 1997, s. I-2629, bod 14), a zejména právo na řízení v přiměřené lhůtě, je použitelná v rámci opravného prostředku k soudu proti rozhodnutí Komise, kterým se podniku ukládají pokuty za porušení práva hospodářské soutěže.

22 Přísluší tedy Soudnímu dvoru, aby ve fázi kasačního opravného prostředku přezkoumal takové žalobní důvody uplatněné ohledně řízení před Soudem prvního stupně.

23 Pokud jde dále o údajně nesprávné přezkoumání skutkového stavu, z článku 168a Smlouvy a z čl. 51 prvního pododstavce statutu ES Soudního dvora vyplývá, že jedině Soud prvního stupně je příslušný jednak zjistit skutkový stav, kromě případu, kdy věcná nesprávnost jeho zjištění vyplývá z písemností ve spise, které mu byly předloženy, a jednak tento skutkový stav posoudit. Pokud Soud prvního stupně zjistil nebo posoudil skutkový stav, je Soudní dvůr na základě článku 168a Smlouvy příslušný k výkonu přezkumu právní kvalifikace tohoto skutkového stavu a právních důsledků, které z něho Soud prvního stupně vyvodil (viz zejména výše uvedené usnesení *San Marco v. Komise*, bod 39).

24 Soudní dvůr tedy není příslušný ke zjišťování skutkového stavu ani v zásadě k přezkoumávání důkazů, na nichž Soud prvního stupně toto zjištění založil. Pokud totiž tyto důkazy byly řádně získány a byly dodrženy obecné právní zásady a procesní pravidla použitelná v oblasti důkazního břemene a provádění důkazů, přísluší jedině Soudu prvního stupně posoudit hodnotu, kterou je třeba přiznat důkazům, které mu byly předloženy (viz zejména výše uvedené usnesení *San Marco v. Komise*, bod 40). Takové posouzení tudíž nepředstavuje, s výhradou případu zkreslování těchto důkazů, právní otázku, která by jako taková podléhala přezkumu Soudního dvora (rozsudek ze dne 2. března 1994, *Hilti v. Komise*, věc C-53/92 P, Recueil 1994, s. I-667, bod 42).

25 Otázka, zda je odůvodnění rozsudku Soudu rozporné nebo nedostatečné, však představuje právní otázku, kterou lze jako takovou uplatnit v rámci kasačního opravného prostředku (viz zejména rozsudky ze dne 1. října 1991, *Vidrányi v.*

Komise, věc C-283/90 P, Recueil 1991, s. I-4339, bod 29; ze dne 20. listopadu 1997, Komise v. V, věc C-188/96 P, Recueil 1997, s. I-6561, bod 24, a ze dne 7. května 1998, Somaco v. Komise, věc C-401/96 P, Recueil 1998, s. I-2587, bod 53).

Žalobní důvody vycházející z nedostatků řízení

Porušení zásady přiměřenosti délky řízení

26 Žalobkyně tvrdí, že lhůta, kterou Soud potřeboval k vydání rozhodnutí, byla nadměrná a že tím Soud porušil čl. 6 odst. 1 EÚLP. Délka řízení vůbec nebyla způsobena okolnostmi projednávaného případu, ale je třeba ji naopak přičíst Soudu. Toto prodlení představuje *Prozeßhindernis* (nepřípustnost), která odůvodňuje zrušení napadeného rozsudku a rozhodnutí, jakož i zastavení řízení. Podpůrně žalobkyně poukazuje na to, že nadměrná délka správního a navazujícího soudního řízení sama o sobě představuje polehčující okolnost a důvod ke snížení výše pokuty na základě zásady zmírnění trestu, která je uznávána v právních řádech členských států i ustálenou judikaturou Soudu prvního stupně.

27 Komise zpochybňuje nadměrnost délky řízení a má za to, že přestože se může délka řízení před Soudem zdát dlouhá, nemůže představovat důvod nepřípustnosti.

28 Úvodem je třeba uvést, že délka řízení, která je v projednávaném případě předmětem přezkumu Soudního dvora za účelem určení, zda došlo k nedostatku řízení, které poškodily zájmy účastníka řízení podávajícího kasační opravný prostředek, se počítá ode dne 20. října 1989, kdy byla podána žaloba na neplatnost, do dne 6. dubna 1995, kdy byl vydán napadený rozsudek. Délka řízení, která je předmětem přezkumu Soudního dvora, je tedy přibližně pět let a šest měsíců.

29 Je třeba hned konstatovat, že taková délka řízení je na první pohled značná. Přiměřenost takové délky řízení se však musí posuzovat v závislosti na okolnostech vlastních každé věci, zejména v závislosti na významu sporu pro dotyčnou osobu, složitosti věci a chování žalobkyně a příslušných orgánů (viz obdobně rozsudky Evropského soudu pro lidská práva, *Erkner a Hofauer* ze dne 23. dubna 1987, série A č. 117, § 66; *Kemmache* ze dne 27. listopadu 1991, série A č. 218, § 60; *Phocas v. Francie* ze dne 23. dubna 1996, *Sbírka rozsudků a rozhodnutí* 1996-II, s. 546, § 71, a *Garyfallou AEBE v. Řecko* ze dne 27. září 1997, *Sbírka rozsudků a rozhodnutí* 1997-V, s. 1821, § 39).

30 Pokud jde o význam sporu pro žalobkyni, je třeba zdůraznit, že její hospodářské přežití nebylo sporem přímo ohroženo. Nicméně základní požadavek právní jistoty, jíž se musí těšit hospodářské subjekty, a cíl zajistit, aby nebyla narušena hospodářská soutěž na vnitřním trhu, mají v případě sporu o existenci porušení pravidel hospodářské soutěže značný význam nejen pro samotnou žalobkyni a její soutěžitele, nýbrž z důvodu velkého počtu dotčených osob a finančních zájmů, které jsou ve hře, rovněž pro třetí osoby.

31 Žalobkyni totiž hrozilo, že jí bude podle čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 uložena maximální pokuta ve výši 10 % obratu dosaženého v předchozím účetním roce. V projednávaném případě Komise podle článků 3 a 4 rozhodnutí uložila žalobkyni pokutu ve výši 4,5 milionů ECU, splatnou ve lhůtě tří měsíců od oznámení pokuty, včetně úroků ve výši 12,5 % ročně po uplynutí této lhůty.

32 V tomto ohledu článek 192 Smlouvy o ES stanoví, že rozhodnutí Komise, která ukládají peněžitý závazek jiným osobám než státům, jsou podkladem pro výkon

rozhodnutí a že výkon rozhodnutí se řídí předpisy občanského procesního práva toho státu, na jehož území se provádí. Na základě ustanovení článků 185, 186 a 192 Smlouvy o ES a článku 4 rozhodnutí 88/591 ve vzájemném spojení nemají žaloby podané k Soudu odkladný účinek; Soud může, pokud má za to, že to okolnosti vyžadují, nařídit odklad vykonatelnosti napadeného aktu, stanovit nezbytná předběžná opatření a případně pozastavit nucený výkon.

33 V projednávaném případě ze spisu vyplývá, že v průběhu soudního řízení nebyla přijata žádná opatření k vymáhání pokuty, protože žalobkyně poskytla bankovní záruku podle požadavku Komise. Tato okolnost nicméně žalobkyni nezabavuje jejího práva na spravedlivý proces v přiměřené lhůtě, zejména na to, aby bylo rozhodnuto o věcné opodstatněnosti obvinění z porušení práva hospodářské soutěže, které proti ní vznesla Komise, a o pokutách, které jí byly proto uloženy.

34 Vzhledem ke všem uvedeným okolnostem je třeba konstatovat, že řízení před Soudem mělo pro žalobkyni skutečný význam.

35 Co se týče složitosti věci, je třeba připomenout, že Komise dospěla v rozhodnutí k závěru, že čtrnáct výrobců ocelového svařovaného pletiva porušilo článek 85 Smlouvy řadou dohod nebo jednání ve vzájemné shodě ve vztahu ke kvótám na dodávky a cenám tohoto výrobku. Žaloba žalobkyně představovala jednu z jedenácti žalob podaných ve třech různých jednacích jazycích, které byly formálně spojeny pro účely ústní části řízení.

36 V tomto ohledu ze spisu a z napadeného rozsudku vyplývá, že řízení týkající se žalobkyně vyžadovalo důkladný přezkum poměrně objemných dokumentů a dosti složitých skutkových a právních otázek.

37 Co se týče chování žalobkyně před Soudem, ze spisu vyplývá, že lhůta stanovená pro podání dupliky byla na její žádost prodloužena přibližně o jeden měsíc.

38 V tomto ohledu nelze argument Komise, že řízení před Soudem bylo zpomaleno, protože právní poradce žalobkyně se nejdříve neúčastnil správního řízení před Komisí a poté nesprávně věnoval hlavní pozornost pokutě, kterou Komise žalobkyni uložila za její účast v krizovém kartelu, přijmout.

39 Podnik, na který se vztahuje rozhodnutí Komise, jímž je zjištěno porušení práva hospodářské soutěže a ukládá se mu pokuta, musí mít možnost všemi prostředky, které považuje za vhodné, zpochybnit opodstatněnost obvinění, která proti němu byla vznesena.

40 Nebylo tedy prokázáno, že žalobkyně významným způsobem přispěla k prodloužení řízení.

41 Pokud jde o chování příslušných orgánů, je třeba připomenout, že cílem zřízení Soudu prvního stupně při Soudním dvoru a zřízení druhého stupně soudního řízení bylo jednak zlepšit soudní ochranu zájmů jednotlivců, zejména v případě žalob vyžadujících bližší zkoumání složitých skutečností, jednak pro zachování kvality a výkonnosti soudního přezkumu v právním řádu Společenství umožnit Soudnímu dvoru soustředit svou činnost na základní úkol, kterým je zajištění dodržování práva při výkladu a používání práva Společenství.

42 Proto struktura soudního systému Společenství v určitém ohledu odůvodňuje, aby Soud prvního stupně, který je pověřen zjišťováním skutkového stavu a věcným přezkoumáváním sporu, mohl mít relativně více času k projednání žalob vyžadujících bližší zkoumání složitých skutkových okolností. Tento úkol však

nezbavuje soud Společenství zvláště zřízený k tomuto účelu povinnosti dodržovat při projednávání věcí, které mu byly předloženy, přiměřené lhůty.

43 Je rovněž třeba brát v úvahu omezení, která jsou vlastní řízení před soudy Společenství a která souvisí zejména s užíváním jazyků v řízení, stanoveným v článku 35 jednacího řádu Soudu a s povinností, stanovenou v čl. 36 odst. 2 tohoto jednacího řádu, zveřejňovat rozsudky v jazycích uvedených v článku 1 nařízení Rady č. 1 ze dne 15. dubna 1958 o užívání jazyků v Evropském hospodářském společenství (Úř. věst. 1958, 17, s. 385).

44 Nicméně je třeba konstatovat, že z okolností projednávaného případu nevyplývá, že by omezení takové povahy mohla odůvodnit délku řízení před Soudem.

45 Je totiž třeba zdůraznit, že z hlediska zásady přiměřené lhůty jsou při řízení před Soudem významná dvě období. Mezi ukončením písemné části řízení a rozhodnutím o zahájení ústní části řízení tak uplynulo přibližně třicet dva měsíců. Je sice pravda, že usnesením ze dne 13. října 1992 bylo rozhodnuto o spojení jedenácti věcí pro účely ústní části řízení, ale je třeba poukázat na to, že v průběhu tohoto období nebylo provedeno žádné další organizační procesní opatření ani důkazní opatření. Navíc mezi ukončením ústní části řízení a vydáním rozsudku Soudu uplynulo dvacet dva měsíců.

46 I s přihlédnutím k omezením, která jsou vlastní řízení před soudy Společenství, lze takovou délku projednávání a porad odůvodnit pouze výjimečnými okolnostmi. Protože řízení před Soudem nebylo, zejména na základě článků 77 a 78 jednacího řádu, přerušeno, je třeba dospět k závěru, že takové okolnosti v projednávaném případě neexistují.

47 Ve světle výše uvedených skutečností je nutné konstatovat, při současném zohlednění poměrné složitosti věci, že řízení před Soudem nesplnilo požadavky související s dodržováním přiměřené lhůty.

48 Z důvodu hospodárnosti řízení a s cílem zaručit okamžitou a účinnou nápravu takového nedostatku řízení je třeba prohlásit žalobní důvod vycházející z nadměrné délky řízení za opodstatněný pro účely zrušení napadeného rozsudku v rozsahu, v němž stanoví výši pokuty uložené žalobkyni na 3 miliony ECU.

49 Jelikož naproti tomu nic nenasvědčuje tomu, že délka řízení měla vliv na výsledek sporu, nemůže tento žalobní důvod vést ke zrušení napadeného rozsudku v plném rozsahu.

Porušení zásady přímosti

50 Žalobkyně má za to, že Soud tím, že svůj rozsudek vydal 22 měsíců po ukončení ústní části řízení, porušil obecnou zásadu přímosti soudního řízení zakotvenou v právu Společenství do té míry, že ústní část řízení již nemohla plnit svou úlohu, protože soudci se již na ni nemohli rozpomenout. Žalobkyně v podstatě tvrdí, že zásada ústnosti soudního řízení vyžaduje přímost řízení, která stejně jako v občanském soudním řádu a trestním řádu většiny členských států zahrnuje povinnost Soudu zahájit poradu bezprostředně po ústním projednání a vydat rozsudek brzy po tomto projednání.

51 Komise se domnívá, že zásada přímosti řízení tak, jak ji vykládá žalobkyně, v právu Společenství neexistuje, a proto musí být tento žalobní důvod zamítnut.

52 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že na rozdíl od toho, co tvrdila žalobkyně při
jednání, nevyplývá z čl. 55 odst. 1 jednacího řádu Soudu prvního stupně ani z jiného
ustanovení tohoto jednacího řádu nebo statutu ES Soudního dvora, že rozsudky
Soudu prvního stupně musí být vydány v určité lhůtě po ukončení ústní části řízení.

53 Mimoto je třeba zdůraznit, že žalobkyně neprokázala, že délka porady měla nějaký
vliv na výsledek sporu, který byl Soudu předložen, zejména pokud jde o oslabení
důkazů.

54 Za těchto okolností musí být tento žalobní důvod zamítnut jako neopodstatněný.

Porušení uznávaných zásad dokazování

55 Žalobkyně tvrdí, že Soud nejprve při posuzování důkazů použil nesprávné
posuzovací kritérium, protože pouze ověřil, zda Komise prokázala účast žalobkyně
na kartelových dohodách, aniž by vzal v úvahu vysvětlení žalobkyně, a poté porušil
pravidla vztahující se k prekluzi tím, že odmítl návrhy na vyslechnutí svědků jako
opožděné. Tím, že se omezil na přezkum vyjádření Komise a odmítl přezkum důkazů
navrhovaných žalobkyní, Soud porušil povinnost provést vyšetření a právo na
spravedlivý proces, jakož i zásadu volného posouzení důkazů a zásadu *in dubio pro*
reo.

56 Pokud jde o první bod, žalobkyně v podstatě vytýká Soudu, že neproověřil, zda nelze
skutková zjištění předložená Komisí vysvětlit jinak než existencí kartelové dohody,
přestože žalobkyně předložila jiné hodnověrné vnitřně logické odůvodnění.

57 Komise tvrdí, že tento žalobní důvod ve skutečnosti představuje návrh na nový
přezkum skutkových zjištění.

58 Vzhledem k tomu, že se tento žalobní důvod netýká posouzení skutkového stavu
Soudem, je třeba připomenout, že v případě sporu o existenci porušení pravidel
hospodářské soutěže je Komise povinna dokázat porušení, která zjistila, a předložit
důkazy, které právně dostačujícím způsobem prokazují skutečnosti zakládající
takové porušení.

59 Neexistuje však žádný důvod ke konstatování, že Soud při přezkumu skutečností
předložených Komisí nezohlednil skutečnosti předložené žalobkyní. Z bodů 64 až 67
napadeného rozsudku vyplývá, že Soud, pokud jde o kartelovou dohodu mezi
žalobkyní a společností Tréfilunion, dospěl na základě analýzy záznamů
předložených Komisí k závěru, že Komise právně dostačujícím způsobem prokázala
pouze dva ze tří případů vytýkaného jednání ve vzájemné shodě. Dále body 90 až 92
napadeného rozsudku týkající se kartelových dohod o kvótách a cenách s výrobcí ze
zemí Beneluxu, body 115 až 118 týkající se kartelové dohody mezi žalobkyní a
společností Tréfilarbeid a body 131 až 136 týkající se dohod o cenách a kvótách na
trhu Beneluxu ukazují, že Soud s přihlédnutím k argumentům žalobkyně přezkoumal
skutková zjištění předložená Komisí a dospěl k závěru, že Komise právně
dostačujícím způsobem prokázala, že žalobkyně se účastnila dotčených dohod.

60 Pokud jde o druhý bod, žalobkyně Soudu vytýká, že nesprávně vyložil svůj jednac
řád, když její důkazní návrhy odmítl jako opožděné. Žalobkyně nepochybně, že
její důkazní návrhy byly poprvé uvedeny v replice. Tvrdí však, že důkazy předložené
ve fázi repliky nebyly nové ani opožděné ve smyslu čl. 48 odst. 1 jednacího řádu
Soudu vzhledem k tomu, že v replice navrhla výslech svědků a navrhla, že se osobně
dostaví, aby vyvrátila důkazy, které Komise uvedla v žalobní odpovědi.

61 Žalobkyně rovněž zdůrazňuje, že povinnost provést vyšetření a zásady kontradiktornosti řízení a spravedlivého procesu ukládají Soudu povinnost vyhovět důkaznímu návrhu s výjimkou některých vymezených případů, jejichž existence nebyla v projednávaném případě prokázána. Žalobkyně se domnívá, že odmítnutí jejích návrhů na vyslechnutí svědků a návrhu, že se osobně dostaví, znamená, že důkazy byly posouzeny předčasně, a dodává, že i kdyby žádné důkazy navržené nebyly, vyšetřovací zásada ukládá Soudu povinnost, zejména v řízeních, která mohou vést k uložení pokut, rozšířit i bez návrhu vyšetření na všechny důkazy, které jsou mu dostupné, a snažit se o získání co nejlepšího důkazu.

62 Komise má za to, že Soud jednal v souladu s ustálenou judikaturou, když se domníval, že důkazní návrhy předložené poprvé v replice byly předloženy opožděně, a toto prodlení mělo být odůvodněno.

63 Úvodem je třeba připomenout, že žalobkyně za účelem prokázání svých tvrzení v žalobě k Soudu požádala, aby byl jako svědek vyslechnut její právní poradce p. Pillmann, a ve fázi repliky navrhla, že se dostaví v osobě svého právního zástupce p. Müllera, a dále navrhla, aby byl jako svědek vyslechnut p. Broekman, bývalý předseda výrobců Beneluxu.

64 Ze spisu vyplývá, že na zasedání ve dnech 18. a 24. března 1993 Soud rozhodl, že položí účastníkům řízení otázky. S přihlédnutím k žádosti žalobkyně o vyslechnutí a s ohledem na čtyři dálňopisné zprávy ze dnů 15. prosince 1983, 11. ledna, 4. března a 4. dubna 1984 byla žalobkyně vyzvána, aby „vedle všeobecného odmítnutí předloženého ve spise uvedla, z jakých přesných a věcně podložených důvodů popírá zjevný obsah uvedených dokumentů“.

65 Na zasedání ve dnech 13. a 17. května 1993 Soud rozhodl vyžádat si vyjádření účastníků řízení k případnému vyslechnutí p. Müllera a p. Broekmana a k osobní účasti žalobkyň společností Boël, Steelinter a Tréfilunion, v osobě právních zástupců informovaných o kontaktech, ke kterým došlo v rozhodné době.

66 Dopisem ze dne 19. května 1993 Komise vnesla námitku proti vyslechnutí uvedených svědků s odůvodněním, že jsou v každém případě zástupci podniků, jichž se rozhodnutí týká. Soud dne 26. května 1993 rozhodl, že o případném vyslechnutí těchto svědků bude rozhodnuto později.

67 V bodě 68 napadeného rozsudku Soud konstatoval, že není nutné vyslechnout svědky ani nařídit, aby se žalobkyně dostavila. V bodech 94, 120 a 138 rozsudku Soud na základě čl. 48 odst. 1 jednacího řádu odmítl návrhy na vyslechnutí svědků a na účast žalobkyně s odůvodněním, že tyto důkazní návrhy předložené v replice byly opožděné, přičemž žalobkyně neuvedla žádné okolnosti, které jí bránily předložit je v žalobě.

68 S ohledem na okolnosti projednávaného případu nelze posouzení Soudu, pokud jde o relevanci vyslechnutí p. Pillmana a p. Müllera ve věci kartelové dohody mezi Baustahlgewebe a Tréfilunion, zpochybnit.

69 Pokud jde o odmítnutí Soudu vyslechnout p. Müllera a p. Broekmana s odůvodněním, že tyto důkazní návrhy byly opožděné, je třeba poukázat na to, že čl. 68 odst. 1 jednacího řádu Soudu stanoví, že Soud může bez návrhu nebo na návrh účastníků řízení po vyslechnutí účastníků řízení nařídit, aby určité skutečnosti byly zjištěny výslechem svědků. V žádosti účastníka řízení o vyslechnutí svědka musí být přesně uvedeno, kterých skutečností se má výslech týkat a z jakých důvodů má být

svědek vyslechnut. Ustanovení čl. 44 odst. 1 písm. e) jednacího řádu Soudu stanoví, že žaloba musí popřípadě obsahovat označení důkazů.

70 Pokud jsou v návrhu na vyslechnutí svědků, který je obsažen v žalobě, přesně uvedeny skutečnosti, kterých se má výslech svědka nebo svědků týkat, a důvody pro jejich vyslechnutí, přísluší tedy Soudu posoudit relevanci návrhu ve vztahu k předmětu sporu a nezbytnost vyslechnutí uvedených svědků.

71 Podle čl. 48 odst. 1 jednacího řádu Soudu mohou účastníci řízení v replice a v duplice navrhnout na podporu své argumentace další důkazy. Musí toto prodloužení odůvodnit.

72 Protidůkaz a rozšíření původních důkazních návrhů v důsledku protidůkazu protistrany v její žalobní odpovědi tak nejsou dotčeny pravidlem prekluze stanoveným v čl. 48 odst. 1 jednacího řádu. Toto ustanovení se totiž týká nových důkazních návrhů a musí být vykládáno ve světle čl. 66 odst. 2, který výslovně stanoví, že mohou být předkládány protidůkazy a lze rozšířit původní důkazní návrhy.

73 Pokud však jde v projednávaném případě o návrhy na vyslechnutí svědka p. Broekmana a návrh na to, že se žalobkyně osobně dostaví, stačí konstatovat, že ze spisu vyplývá, že důkazy uplatňované Komisí v její žalobní odpovědi byly již uvedeny v rozhodnutí i v oznámení námitek nebo byly k oznámení připojeny a sama žalobkyně je předložila v příloze 3 své žaloby k Soudu. Stejně tak, pokud jde o prohlášení p. Müllera při jednání před Komisí dne 24. listopadu 1987, na která Soud odkazuje v bodech 92 a 135 napadeného rozsudku, je nesporné, že tato prohlášení jsou uvedena v protokolu z tohoto jednání, který žalobkyně rovněž předložila v příloze 9 své žaloby k Soudu.

74 Proto je třeba konstatovat, že návrh na vyslechnutí p. Broekmana a návrh na to, že se žalobkyně osobně dostaví v zastoupení svého právního zástupce p. Müllera, nelze považovat za návrhy protidůkazů a že žalobkyně měla možnost předložit je ve své žalobě k Soudu.

75 Za těchto okolností se Soud právem domníval, že důkazní návrhy předložené v replice byly opožděné, a právem je zamítl s odůvodněním, že žalobkyně neodůvodnila prodloužení.

76 Mimoto je třeba odmítnout argument žalobkyně, že Soud porušil závaznou povinnost provést vyšetření, protože je nesporné, že přijal organizační procesní opatření, jejichž účelem bylo usnadnit provádění důkazů a upřesnit argumenty účastníků řízení v souladu s čl. 64 odst. 2 jeho jednacího řádu.

77 Konečně je třeba zdůraznit, že Soud není povinen předvolávat svědky i bez návrhu, protože v čl. 66 odst. 1 jednacího řádu Soudu je uvedeno, že Soud určí usnesením dokazované skutečnosti a vhodné důkazní prostředky.

78 V důsledku toho musí být žalobní důvod vycházející z toho, že Soud porušil uznávané zásady dokazování, zamítnut.

Porušení práva nahlížet do určitých dokumentů

79 Žalobkyně tvrdí, že Soud porušil právo na obhajobu tím, že odmítl vyhovět jejímu návrhu na předložení veškerých písemností ze správního řízení, i když právo na přístup ke spisu spadá do základní zásady práva Společenství, která musí být za všech okolností dodržována. Komise je tak povinna zpřístupnit podnikům, kterých se

týká řízení podle čl. 85 odst. 1 Smlouvy, veškeré písemnosti v jejich prospěch i neprospěch, které shromáždila v průběhu šetření. Tyto zásady platí rovněž v rámci řízení před Soudem, pokud nebyly žalobkyni poskytnuty v průběhu správního řízení dokumenty, které mohou být případně pro její obhajobu relevantní. Žalobkyně má v každém případě za to, že Soud neměl právo odmítnout vyhovět jejímu návrhu na předložení dokumentů s odůvodněním, že žalobkyně nepředložila nic, co by mohlo prokázat, že tyto dokumenty byly pro její obhajobu relevantní. Účastník řízení a jeho právní poradci totiž mohou posoudit význam dokumentu pro obhajobu pouze tehdy, když vědí o jeho existenci a znají jeho obsah.

80 Mimoto žalobkyně tvrdí, že Soud zasáhl do práva na obhajobu tím, že odmítl nařídít předložení dokumentů týkajících se německého krizového kartelu.

81 Komise zdůrazňuje, že pokud jde o žádost o přístup k veškerým písemnostem ze správního řízení, Soud právem rozhodl, že žalobkyně nepředložila nic, co by mohlo prokázat, že tyto dokumenty byly pro její obhajobu relevantní. Pokud jde o dokumenty týkající se krizového kartelu, nedostatek řízení tohoto druhu nemůže být předmětem kasačního opravného prostředku, protože nepoškozuje zájmy účastníka řízení podávajícího opravný prostředek, a představovalo by to rozšíření předmětu sporu předloženého Soudu, které je v rámci kasačního opravného prostředku nepřipustné.

82 Pokud jde o námitku nepřipustnosti, kterou vznesla Komise, stačí konstatovat, že zaprvé otázka, zda existence německého krizového kartelu ovlivnila rozhodnutí, byla před Soudem prvního stupně projednávána a že zadruhé žalobkyně před Soudním dvorem nadále tvrdí, že tento krizový kartel ovlivnil přinejmenším výši uložených pokut. Potud se tedy nejedná o rozšíření předmětu sporu projednávaného Soudem prvního stupně. Žalobní důvod vycházející z práva nahlížet do dokumentů týkajících se krizového kartelu je tedy přípustný.

83 Co se týče přístupu k dokumentům, je dále třeba připomenout, že z bodu 23 napadeného rozsudku vyplývá, že Komise v průběhu správního řízení předala žalobkyni dokumenty, které se jí přímo nebo nepřímo týkaly, s výjimkou důvěrných dokumentů, přičemž současně připomněla, že žalobkyně má pro účely přípravy svých vyjádření možnost s povolením Komise nahlédnout do dalších jejích dokumentů.

84 Z bodu 28 napadeného rozsudku a ze spisu vyplývá, že nově jmenovaný právní poradce žalobkyně trval vůči Komisi na tom, že má právo nahlížet do spisu ještě po přijetí rozhodnutí. Korespondence mezi účastníky řízení ukazuje, že Komise žalobkyni připomněla, že jí v příloze oznámení námitek předala dokumenty, ze kterých oznámení námitek vycházelo. Faxovou zprávou ze dne 11. října 1989 Komise předložila seznam veškerých písemností ve spise, které se týkaly žalobkyně, a navrhla jí, že jí zašle jejich kopie. Po tomto návrhu žalobkyně faxovou zprávou ze dne 16. října 1989 požádala o zaslání zprávy a spisu souvisejících s šetřením provedeným ve dnech 6. a 7. listopadu 1985 v jejích kancelářích, jakož i spisu souvisejícího s šetřením provedeným ve stejných dnech v kancelářích Fachverband Betonstahlmatten, a dále o povolení k nahlédnutí do protokolů a jiných dokumentů, jejichž prostřednictvím Bundeskartellamt informoval Komisi o existenci německého krizového kartelu. Komise však na tuto žádost až do podání žaloby nereagovala.

85 Ve své žalobě proto žalobkyně Soudu navrhla, aby Komisi uložil povinnost předložit jí k nahlédnutí: a) veškeré písemnosti ze správního řízení, které se jí týkají, b) veškeré dokumenty, dopisy, protokoly a poznámky týkající se oznámení o krizovém

kartelu, které Komisi podal Bundeskartellamt, jakož i c) veškeré písemnosti, dokumenty, protokoly a poznámky týkající se třístranných jednání mezi Komisí, Bundeskartellamt a zástupci členů německého krizového kartelu.

86 Soud rozhodl, jak je uvedeno v bodě 33 napadeného rozsudku, že návrh žalobkyně má být považován za návrh na organizační procesní opatření ve smyslu článku 64 odst. 3 písm. d) jednacího řádu Soudu.

87 V bodě 34 napadeného rozsudku Soud zamítl žádost o přístup ke spisu Komise s odůvodněním, že žalobkyně nepochybně, že v průběhu správního řízení před Komisí obdržela veškeré dokumenty ze spisu, které se jí přímo nebo nepřímo týkaly a z nichž vycházelo oznámení námitek, a že nepředložila nic, co by mohlo prokázat, že pro její obhajobu byly relevantní i jiné dokumenty. V důsledku toho měl Soud za to, že žalobkyni bylo umožněno uplatnit, jak si to přála, její stanovisko k veškerým námitkám, které vůči ní Komise v oznámení námitek vznesla, a k důkazům určeným na podporu těchto námitek, které Komise uvedla v oznámení námitek nebo k němu připojila, takže právo na obhajobu bylo dodrženo. Soud proto dospěl k závěru, že při přípravě žaloby i v průběhu řízení před Soudem měli právní poradci žalobkyně možnost s plnou znalostí okolností případu přezkoumat legalitu rozhodnutí a plně zajistit obhajobu žalobkyně.

88 V bodě 35 napadeného rozsudku Soud rovněž zamítl žádost o předložení dokumentů týkajících se německého krizového kartelu s odůvodněním, že žalobkyně neuvedla, že bez těchto dokumentů nemá možnost se obhajovat proti námitkám, které proti ní byly vzneseny, a že nepředložila nic, co by mohlo ukázat, v jakém ohledu mohou být tyto dokumenty relevantní pro výsledek projednávaného sporu. Soud dodal, že se v každém případě jednalo o důkazy nesouvisející s předmětem řízení.

89 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že účelem přístupu ke spisu ve věcech hospodářské soutěže je zejména umožnit osobám, kterým je určeno oznámení námitek, seznámit se s důkazními materiály obsaženými ve spise Komise, aby se tyto osoby mohly na základě těchto důkazů užitečně vyjádřit k závěrům, ke kterým Komise v oznámení námitek dospěla (rozsudky ze dne 9. listopadu 1983, Michelin v. Komise, věc 322/81, Recueil 1983, s. 3461, bod 7; ze dne 13. února 1979, Hoffmann-La Roche v. Komise, věc 85/76, Recueil 1979, s. 461, body 9 a 11, a ze dne 6. dubna 1995, BPB Industries a British Gypsum v. Komise, věc C-310/93 P, Recueil 1995, s. I-865, bod 21).

90 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, se však obecné zásady práva Společenství, jimiž se řídí právo na přístup ke spisu Komise, jako takové nevztahují na soudní řízení, protože toto se řídí statutem ES Soudního dvora a jednacím řádem Soudu prvního stupně.

91 Podle článku 21 statutu ES Soudního dvora může totiž Soudní dvůr vyzvat účastníky řízení, aby předložili veškeré dokumenty a poskytli veškeré informace, které pokládá za žádoucí. V čl. 64 odst. 1 jednacího řádu Soudu prvního stupně se stanoví, že „účelem organizačních procesních opatření je zajistit za nejlepších možných podmínek přípravu věcí pro rozhodování, průběh řízení a řešení sporů“.

92 Podle čl. 64 odst. 2 písm. a) a b) jednacího řádu Soudu je účelem organizačních procesních opatření zejména zajistit řádný průběh písemné a ústní části řízení a usnadnit provádění důkazů, jakož i určit body, ke kterým musí účastníci řízení doplnit své argumenty nebo které vyžadují dokazování. Podle čl. 64 odst. 3 písm. d) a odst. 4 mohou být tato opatření navržena účastníky řízení v každém stadiu řízení a

mohou spočívat v žádostech o předložení dokumentů nebo jakýchkoli písemností týkajících se dané věci.

93 Z toho vyplývá, že žalobkyně mohla požadovat, aby Soud protistraně nařídil předložení dokumentů, které měla v držení. Účastník řízení, který nařízení předložit některé dokumenty požaduje, však musí, aby mohl Soud určit, zda je to pro řádný průběh řízení užitečné, požadované dokumenty označit a předložit Soudu alespoň jeden důvod, proč jsou tyto dokumenty pro účely řízení užitečné.

94 Je nutno konstatovat, že z napadeného rozsudku a ze spisu Soudu vyplývá, že žalobkyně, přestože jí Komise předložila seznam písemností ve spise, které se jí týkají, neurčila ve své žádosti podané k Soudu dostačujícím způsobem dokumenty ze spisu, jejichž předložení požadovala. Pokud jde o dokumenty týkající se německého krizového kartelu, žalobkyně Komisi sice vytýkala, že její účast v kartelu zohlednila jako přitěžující okolnost, avšak neupřesnila, do jaké míry by pro ni požadované dokumenty mohly být užitečné.

95 Soud tedy v bodech 34 a 35 napadeného rozsudku právem zamítl žádost o předložení dokumentů. Tento žalobní důvod tedy musí být zamítnut jako neopodstatněný.

Žalobní důvody vycházející z porušení čl. 85 odst. 1 Smlouvy

Vymezení trhu

96 Žalobkyně tvrdí, že Soud dostatečně neodůvodnil část napadeného rozsudku věnovanou vymezení relevantního trhu. Zejména poukazuje na to, že na rozdíl od toho, co tvrdí Soud v bodech 38 a 40 napadeného rozsudku, při jednání nikdy neprohlásila, že může na svých strojích vyrábět standardní pletivo nebo že katalogové pletivo „Listenmatten“ a standardní pletivo jsou vzájemně zaměnitelné. Za těchto okolností nemohl být trh vymezen tak, že zahrnuje oba druhy pletiva.

97 Komise se domnívá, že žalobkyně se tímto žalobním důvodem snaží předložit Soudnímu dvoru k přezkumu skutková zjištění Soudu prvního stupně.

98 Je třeba připomenout, že pokud tento žalobní důvod vychází z nedostatečného odůvodnění napadeného rozsudku, je ve fázi kasačního opravného prostředku přípustný.

99 V tomto ohledu stačí konstatovat, že Soud při vymezení relevantního trhu v bodě 39 napadeného rozsudku poukázal na to, že ceny standardního pletiva a pletiva „Listenmatten“ se příliš nelišily. Mimoto v bodě 40 napadeného rozsudku konstatoval, že při jednání vyšlo najevo, že použití standardního pletiva na stavbách, na kterých mělo být normálně používáno pletivo na zakázku, bylo ve skutečnosti možné, pokud byly ceny standardního pletiva tak nízké, že stavebníkovi zajišťovaly významnou finanční úsporu, která pokryla dodatečné náklady a vyrovnala technické nevýhody spojené se záměnou používaného materiálu, a že tato situace trvala po část období platnosti kartelových dohod.

100 Soud tedy právně dostačujícím způsobem objasnil, proč mohly určité okolnosti související s úrovní cen přimět hospodářské subjekty k nahrazování katalogového pletiva „Listenmatten“ standardním pletivem, a vymezil tak společný trh s oběma výrobky.

101 Žalobní důvod vycházející z nedostatečného odůvodnění při vymezení trhu musí být tedy zamítnut jako neopodstatněný.

Kartelové dohody mezi žalobkyní a společností Tréfilunion

102 Žalobkyně tvrdí, že z napadeného rozsudku nevyplývá, proč dohody uzavřené se společností Tréfilunion představují porušení čl. 85 odst. 1 Smlouvy, a vytýká Soud, že skutkové okolnosti nekvalifikoval ve světle podmínek stanovených tímto ustanovením.

103 Na podporu tohoto žalobního důvodu žalobkyně uvádí, že Soud jednak nepřezkoumal argument, že závazek společnosti Tréfilunion nepodávat v souvislosti s německým krizovým kartelem stížnost ke Komisi nepředstavuje omezení hospodářské soutěže, jednak nerozhodl o tom, zda závazek žalobkyně nevyvážet do Francie po dobu dvou nebo tří měsíců katalogové pletivo „Listenmatten“ takové omezení způsobil nebo mohl dlouhodobě ovlivnit obchod mezi členskými státy.

104 Komise se domnívá, že Soud sporné skutkové okolnosti správně kvalifikoval podle použitelného ustanovení.

105 V tomto ohledu je třeba připomenout, že v bodě 63 napadeného rozsudku Soud konstatoval, že v rozhodnutí bylo žalobkyni vytýkáno, že jednala se společností Tréfilunion ve „vzájemné shodě za účelem omezení vzájemného prolínání jejich výrobků v Německu a ve Francii“. Toto jednání ve vzájemné shodě se projevilo třemi způsoby: 1) Tréfilunion nepodala ke Komisi stížnost proti německému krizovému kartelu; 2) žalobkyně nevyvážela katalogové pletivo „Listenmatten“ ze závodu v Gelsenkirchenu do Francie po dobu dvou až tří měsíců; 3) obě strany se dohodly, že jejich budoucí vývoz bude omezen určitými kvótami.

106 Na základě posouzení dvou interních poznámek p. Marieho ze dne 16. července 1985 a p. Müllera ze dne 27. srpna 1985 dospěl Soud k závěru, že Komise právně dostačujícím způsobem prokázala závazek společnosti Tréfilunion nepodávat stížnost proti německému krizovému kartelu a to, že se žalobkyně zřekla vývozu katalogového pletiva „Listenmatten“ do Francie po dobu dvou až tří měsíců. Naproti tomu Soud rozhodl, že Komise právně dostačujícím způsobem neprokázala existenci dohody, jejímž předmětem bylo omezení budoucího vývozu stanovením kvót.

107 Je třeba zdůraznit, že Soud měl v bodě 64 napadeného rozsudku za to, že závazek p. Marieho nepodávat stížnost proti německému krizovému kartelu by měl být nahlížen jako chování vůči soutěžiteli výměnou za ústupky ze strany tohoto soutěžitele v rámci kartelové dohody porušující čl. 85 odst. 1 Smlouvy.

108 Protože Soud rozhodl, že tento závazek stejně jako to, že se žalobkyně zřekla vývozu katalogového pletiva „Listenmatten“ do Francie po dobu dvou až tří měsíců, byly součástí obecného jednání ve vzájemné shodě, které se týkalo vzájemného prolínání jejich výrobků v Německu a ve Francii, dospěl právem k závěru, že se Komise nedopustila omylu, když měla za to, že se žalobkyně účastnila kartelové dohody, která je v rozporu s čl. 85 odst. 1 Smlouvy.

109 Vzhledem k neexistenci důkazů zjevně nesprávného posouzení za strany Soudu je třeba tento žalobní důvod zamítnout jako neopodstatněný.

Dohody o kvótách a cenách na trhu Beneluxu a s výrobci ze zemí Beneluxu na německém trhu

110 Žalobkyně tvrdí, že Soud nesprávně použil čl. 85 odst. 1 Smlouvy tím, že nezohlednil významné skutečnosti, kterých se před ním dovolávala, a tvrdí, že Soud nechal bez povšimnutí skutečnost, že její pracovníci se jednání mezi výrobci

účastníci jen jako zástupci členů krizového kartelu nebo Fachverband Betonstahlmatten, a nikoli jako zástupci žalobkyně. Žalobkyně dodává, pokud jde o trh Beneluxu, že odůvodnění rozsudku je rozporné, protože pouhá účast na jednání, v jehož průběhu jiné podniky uzavřely dohodu o cenách, nemůže zakládat porušení článku 85, pokud daný podnik sám neprodává výrobky, které jsou předmětem dohody.

111 Komise má za to, že se žalobkyně svými žalobními důvody snaží zpochybnit posouzení předložených důkazů Soudem, což s výhradou případu zkreslování těchto důkazů nepředstavuje právní otázku, která by podléhala přezkumu Soudního dvora. Dodává, že takové zkreslování nebylo prokázáno. Konečně tvrdí, že odůvodnění rozsudku Soudu není rozporné.

112 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že žalobkyně, jak to uvedl generální advokát v bodech 200 a 246 svého stanoviska, se v podstatě omezuje na převzetí rozsáhlých částí svých odpovědí na otázky Soudu a poté stejně jako před Soudem dospívá k závěru, že předmětné dokumenty dokazují, že p. Müller jednal jako zástupce Fachverband Betonstahlmatten a dozorčí rady německého krizového kartelu, a nikoli jako předseda představenstva žalobkyně.

113 Je třeba připomenout, že z článku 168a Smlouvy, článku 51 statutu ES Soudního dvora a čl. 112 odst. 1 písm. c) jednacího řádu vyplývá, že kasační opravný prostředek musí přesným způsobem uvádět kritizované části rozsudku, jehož zrušení se navrhovatel domáhá, jakož i právní argumenty, které tento návrh podporují specifickým způsobem. Tento požadavek nesplňuje kasační opravný prostředek, který se omezuje na opakování nebo výslovné převzetí důvodů a argumentů, které již byly uplatněny před Soudem, včetně těch, které byly založeny na skutečnostech výslovně zamítnutých tímto soudem. Takový kasační opravný prostředek totiž ve skutečnosti představuje návrh směřující pouze k opětovnému přezkoumání žaloby podané k Soudu prvního stupně, což nespadá do pravomoci Soudního dvora (výše uvedené usnesení *San Marco v. Komise*, body 36 až 38).

114 I v rozsahu, v němž kasační opravný prostředek takové opakování nebo převzetí neobsahuje, ve skutečnosti směřuje k přezkumu posouzení skutkového stavu Soudem.

115 Z toho vyplývá, že tyto žalobní důvody musí být prohlášeny za nepřípustné.

Nepoužití nařízení č. 67/67 na smlouvy o výhradním prodeji

116 Podle žalobkyně Soud neprokázal, že smlouvy o výhradním prodeji uzavřené mezi žalobkyní a společnostmi Bouwstaal Rörmond BV a Arbed SA afdeling Nederland obsahovaly zákaz paralelních dovozů, ani se nevyjádřil ke skutečnosti, že Komise tyto smlouvy, které jí byly předloženy při reorganizaci lucemburského a sárského ocelářství, trpěla.

117 Komise tvrdí, že argumentace související s neexistencí zákazu paralelních dovozů spadá do posouzení skutkového stavu Soudem a že argument, že strpěla sporné smlouvy, představuje nový žalobní důvod.

118 V tomto ohledu je třeba prohlásit argument žalobkyně, že nebylo prokázáno, že smlouvy, které uzavřela se společnostmi Bouwstaal Rörmond BV a Arbed SA afdeling Nederland, obsahovaly zákaz paralelních dovozů, za nepřípustný vzhledem k tomu, že tento argument směřuje, jak to uvedl generální advokát v bodech 210 až 223 svého stanoviska, ke zpochybnění posouzení skutkového stavu Soudem.

119 Pokud jde o argument žalobkyně, že se Soud nevyjádřil k tomu, že Komise dotčené smlouvy trpěla, je třeba poukázat na to, jak to zdůraznil generální advokát v bodech 228 až 232 svého stanoviska, že argumenty předložené v této souvislosti Soudu byly pouhými nepřesnými tvrzeními, která nebyla nijak doložena. Soudu tedy nelze vytýkat, že se k těmto argumentům nevyjádřil.

120 Tento žalobní důvod musí být tedy zamítnut.

Žalobní důvody vycházející z porušení článku 15 nařízení č. 17

121 Úvodem je třeba připomenout, že možnost uložit pokutu v případě porušení čl. 85 odst. 1 Smlouvy je výslovně stanovena v čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17, podle něhož:

„Komise může podnikům nebo sdružením podniků uložit rozhodnutím pokuty ve výši od 1 000 do 1 000 000 zúčtovacích jednotek nebo v částce tuto výši přesahující, ale nepřesahující 10 % obratu dosaženého v předchozím účetním roce všemi podniky, které se na porušení podílely, a pokud úmyslně nebo z nedbalosti:

- a) poruší čl. 85 odst. 1...
- b) ...

Při stanovení výše pokuty se bere v úvahu závažnost a trvání daného porušení.“

122 Žalobkyně Soudu zaprvé vytýká, že se dopustil nesprávného právního posouzení při posuzování polehčujících a přitěžujících okolností protiprávních jednání. Soud podle ní neprávem vycházel z toho, že Komise zvažovala kritéria určující závažnost protiprávního jednání jednotlivě. Žalobkyně zejména poukazuje na to, že Komise i Soud při stanovení výše pokuty zohlednily její účast v krizovém kartelu jako přitěžující okolnost. Mimoto je pokuta uložená žalobkyni nepřiměřená, protože nebylo zohledněno několik polehčujících okolností.

123 Komise odpovídá, že tento žalobní důvod je nepřipustný, protože směřuje k opakování argumentů, které žalobkyně uplatňovala před Soudem. Pokud jde o německý krizový kartel, Komise se domnívá, že Soud odůvodnil, proč při rozhodování zvolil možnost nepovažovat jeho existenci za polehčující okolnost ve prospěch žalobkyně.

124 Zadruhé žalobkyně uvádí, že nebyla zohledněna skutečnost, že si nebyla vědoma protiprávnosti německého krizového kartelu a opatření prováděných na jeho ochranu.

125 Komise považuje tento žalobní důvod za nepřipustný, protože je poprvé uplatňován v řízení o kasačním opravném prostředku.

126 Konečně žalobkyně podpůrně požaduje snížení pokuty na přiměřenou výši.

127 Komise poznamenává, že Soudnímu dvoru nepřísluší, aby z důvodů ekvity svým posouzením nahrazoval posouzení Soudu.

128 Úvodem je třeba připomenout, že pouze Soud je příslušný k tomu, aby přezkoumal způsob, jímž Komise posoudila v každém jednotlivém případě závažnost protiprávních jednání. V rámci kasačního opravného prostředku je předmětem přezkumu Soudního dvora jednak to, v jakém rozsahu Soud přihlédl právně správným způsobem ke všem zásadním faktorům pro posouzení závažnosti určitého jednání ve světle článku 85 Smlouvy a článku 15 nařízení č. 17, a jednak ověření, zda Soud právně dostačujícím způsobem odpověděl na veškeré argumenty žalobkyně uplatňované na podporu návrhu na zrušení nebo snížení pokuty (poslední uvedený

bod viz rozsudek ze dne 17. července 1997, Ferriere Nord v. Komise, věc C-219/95 P, Recueil 1997, s. I-4411, bod 31).

129 Pokud jde o údajnou nepřiměřenost pokuty, je třeba připomenout, že Soudnímu dvoru nepřísluší, pokud se vyslovuje k právním otázkám v rámci kasačního opravného prostředku, aby z důvodů ekvity svým posouzením nahrazoval posouzení Soudu, který při výkonu svého přezkumu v plné jurisdikci rozhodl o výši pokut uložených podnikům z důvodu porušení práva Společenství těmito podniky (výše uvedené rozsudky BPB Industries a British Gypsum v. Komise, bod 34, a Ferriere Nord v. Komise, bod 31). Tento žalobní důvod musí být prohlášen za nepřijatelný v rozsahu, v němž směřuje k novému celkovému přezkumu pokut a podpůrně ke snížení pokuty na přiměřenou výši. Stejně je tomu i v případě žalobního důvodu, který žalobkyně neuplatnila před Soudem a který vychází z toho, že si údajně nebyla vědoma protiprávnosti jednání určeného k ochraně německého krizového kartelu, jak to zdůraznil generální advokát v bodě 286 svého stanoviska.

130 Pokud jde o to, že nebyly zváženy polehčující a přitěžující okolnosti, stačí nejprve konstatovat, že napadený rozsudek shrnuje protiprávní jednání, kterých se dopustila žalobkyně, a individualizuje její jednání i její úlohu při uskutečňování nebo fungování jednotlivých kartelových dohod.

131 Dále se Soud v bodě 146 napadeného rozsudku domníval, že rozhodnutí jako celek poskytlo žalobkyni údaje nezbytné k tomu, aby se seznámila s tím, jaká jednotlivá protiprávní jednání jí byla vytýkána, i s konkrétními okolnostmi svého jednání, zejména s okolnostmi vztahujícími se k délce její účasti na jednotlivých protiprávních jednáních. Soud rovněž konstatoval, že v části rozhodnutí věnované právnímu posouzení Komise vysvětlila jednotlivá kritéria hodnocení závažnosti protiprávního jednání, které bylo žalobkyni vytýkáno, a jednotlivé okolnosti, které zmírnily hospodářské následky protiprávního jednání.

132 Soud mimoto, pokud jde o přitěžující okolnosti zohledněné v neprospěch žalobkyně, v bodě 149 napadeného rozsudku konstatoval, že žalobkyně nepředložila nic, co by mohlo vyvrátit důkazy předložené Komisí, jež dokládají aktivní úlohu, kterou hrála při kartelových dohodách. Jak to zdůraznil generální advokát v bodě 268 svého stanoviska, Soud odkazoval na konkrétní části sporného rozhodnutí popisující jednání žalobkyně, jež může odůvodnit větší přísnosti při stanovení uložené sankce. V těchto podrobných vysvětleních Komise zvláště zdůraznila současně úlohu žalobkyně jako hybné síly protiprávních jednání a zapojení p. Müllera v jeho trojím postavení, jako předsedy představenstva žalobkyně, jako právního zástupce německého krizového kartelu a jako předsedy Fachverband Betonstahlmatten. V bodě 207 rozhodnutí Komise prohlásila, že nejvyšší pokuty musí být uděleny podnikům, jejichž vedoucí pracovníci zastávali významné funkce ve sdružení podniků, jako je Fachverband Betonstahlmatten.

133 Pokud jde o zohlednění účasti žalobkyně v krizovém kartelu v její neprospěch, stačí konstatovat, že vzhledem k tomu, že žalobkyni byly uloženy sankce z důvodu kartelových dohod, které nebyly nedílně spojeny s vytvořením kartelu a které měly chránit německý trh proti nekontrolovanému dovozu z jiných členských států, mohl Soud právem vycházet z toho, že existence tohoto povoleného kartelu nemohla být považována za obecnou polehčující okolnost ve vztahu k tomuto jednání žalobkyně, která měla v tomto ohledu zvláštní odpovědnost z důvodu funkcí, které zastával předseda jejího představenstva.

134 Konečně, co se týče konkrétně existence polehčujících okolností, žalobkyně tvrdí, že Soud nechal několik takových okolností bez povšimnutí. Vytýká tak Komisi a Soudu, že vypočetly pokutu, která jí byla uložena, na základě jejího celkového obratu, namísto obratu vyplývajícího z kartelových dohod. Žalobkyně se rovněž dovolává porušení zásady rovného zacházení, jež spočívá v nepřiměřené výši pokuty, která jí byla uložena, v porovnání s ostatními pokutami. Mimoto zpochybňuje to, že Soud při stanovení pokuty zohlednil její podíl na německém trhu, protože finanční zdroje podniku nemusí nutně odpovídat jeho postavení na trhu.

135 V tomto ohledu je třeba připomenout, že Soud v bodě 158 napadeného rozsudku poukázal na to, že Komise nezohlednila celkový obrat žalobkyně, ale pouze obrat v ocelovém svařovaném pletivu v původních šesti členských státech Společenství a nepřekročila omezení 10 %; proto s ohledem na závažnost a trvání protiprávního jednání neporušila článek 15 nařízení č. 17.

136 V bodě 160 napadeného rozsudku se Soud ohledně stanovení výše pokuty na 3,15 % obratu domníval, že v případě žalobkyně, pro niž neexistovala žádná obecná polehčující okolnost, byla stejně jako v případě Tréfilunion zohledněna přitěžující okolnost odpovídající počtu a rozsahu protiprávních jednání, která jí byla vytýkána.

137 Je třeba dále přezkoumat, zda Soud z právního hlediska správně zohlednil podíl žalobkyně na německém trhu, když v bodě 147 napadeného rozsudku konstatoval, že Komise právem odmítla v případě žalobkyně zohlednit jako polehčující okolnost skutečnost, že nepatří k žádné silné hospodářské jednotce z důvodu, že byla podnikem se zdaleka největším podílem na německém trhu.

138 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že mezi hlediska posuzování závažnosti protiprávního jednání lze zahrnout objem a hodnotu zboží, které je předmětem protiprávního jednání, stejně jako velikost a hospodářskou sílu podniku, a tím i vliv, jaký mohl vykonávat na trhu (viz rozsudek ze dne 7. června 1983, Musique Diffusion française a další v. Komise, spojené věci 100/80 až 103/80, Recueil 1983, s. 1825, bod 120).

139 Z toho vyplývá, že při stanovení pokuty je možné rovněž přihlídnout jak k celkovému obratu podniku, který vypovídá, byť jen přibližně a nedokonale, o jeho velikosti a hospodářské síle, tak k části tohoto obratu, jež pochází z prodeje zboží, které je předmětem protiprávního jednání, a jež tedy může vypovídat o rozsahu tohoto jednání (výše uvedený rozsudek Musique Diffusion française a další v. Komise, bod 121). Podíl podniku na trhu sice není rozhodující pro učinění závěru, že podnik patří k silné hospodářské jednotce, naproti tomu však je relevantní pro zjištění vlivu, jaký mohl podnik vykonávat na trhu.

140 V důsledku toho musí být tento žalobní důvod zamítnut.

Důsledky zrušení napadeného rozsudku v rozsahu, v němž stanoví výši pokuty

141 S přihlédnutím ke všem okolnostem projednávaného případu má Soudní dvůr za to, že částka 50 000 ECU představuje přiměřené vyrovnání za přílišnou délku řízení.

142 Proto vzhledem k tomu, že napadený rozsudek byl zrušen v rozsahu, v němž stanoví výši pokuty (viz bod 48 tohoto rozsudku), Soudní dvůr vydává konečné rozhodnutí v souladu s článkem 54 svého statutu a stanoví pokutu ve výši 2 950 000 ECU.

143 Ve zbývajících částech se kasační opravný prostředek zamítá.

K nákladům řízení

¹⁴⁴ Podle článku 122 jednacího řádu, je-li kasační opravný prostředek opodstatněný a Soudní dvůr vydá sám konečné rozhodnutí ve věci, rozhodne o nákladech řízení. Podle čl. 69 odst. 2, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě článku 118, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Podle čl. 69 odst. 3 však může Soudní dvůr rozdělit náklady, pokud každý účastník řízení měl ve věci částečně úspěch i neúspěch. Vzhledem k tomu, že Komise neuspěla v jednom bodě a žalobkyně neuspěla v ostatních bodech, je důvodné rozhodnout, že žalobkyně ponese vlastní náklady řízení a nahradí tři čtvrtiny nákladů Komise.

Z těchto důvodů

SOUDNÍ DVŮR

rozhodl takto:

- 1) **Bod 2 rozsudku Soudu prvního stupně ze dne 6. dubna 1995, Baustahlgewebe v. Komise (věc T-145/89) se zrušuje v rozsahu, v němž stanoví výši pokuty uložené žalobkyni na částku 3 miliony ECU.**
- 2) **Výše pokuty uložené žalobkyni se stanoví na částku 2 950 000 ECU.**
- 3) **Ve zbývajících částech se kasační opravný prostředek zamítá.**
- 4) **Žalobkyně ponese vlastní náklady řízení a nahradí tři čtvrtiny nákladů Komise.**